

שעבר, שומר ליד ת מה שהגדירה כ

אין מה לעשות. אני הולכת למות! אין מה להסתיר.

אני רק מבקשת שאנשים לא יבואו אליי עם סיפורים על תיקוות ועל אמונה בעתיד. אני לא צריכה את הסיפורים האלה. אני לא מרגישה בליבי פחד מהמוות. למרות הצער והדמעות שזה מעורר. אני רק מבקשת שזה לא יבוא ביסורים. ויש הוראה שלא לתת לי לסבול.

עד כאן.

אפרים קציר נמצא כל העת לידה בחדר. ורואה לכל מחסורה. הוא מתי עניין אם דרוש לה משהו. אם אפשר לעזור לה. נינה מצללת את הרגעים שאפרים אינו בחדר ולוחשת באוזניו: "אילו הייתי צריכה לבחור את חיי מחדש. הייתי נישאת שוב לאפרים. אני אוהבת את אפרים. והוא תמיד היה המקור והכוח בחיי האמת היא שאני הושבת שגם בלעדיי היה אפרים מגיע לכל מה שהגיע".

נינה שוכבת במיטה. נשענת על הכרס הגדולה. מביטה סביבה בעייניים גדולות ואומרת בצער: "חיי היו לפעמים כרוכים בכאב גדול וגורא. מותה של גורלה. גיסי אהרון. שנרצה עליידי קוון אוקמוטו. ובעיר שכליכך אהבתי. עידו מוסינזון. שנהרג במילי הבת יוסייבפורים".

נינה קציר מתכוונת לבתה נורית. שמתה באופן טראגי לגיטה. אחיו של אפרים. שנרצה בהתקפה בלוד. כי ב-1972. ולעידו מוסינזון. בנו של הסופר יגאל מוסינזון. אבל היא לא נותנת לעצמה לשקוע בצער. והנורית מיד לפסגות שהיו לה בחיים ולסיפור הנסיקה עם אפרים ליפאן. שם הוא קיבל את הפרס הלאומי הנכבד ביותר שלהם.

מספרת נינה: "לנסוע עם אפרים זה כמו לנסוע עם מלך. את הופכת לידו לנלכה. אני שמחה שאפרים לא נמצא כרגע בחדר. אבל תדעי שהוא היה הורג אותי אילו היה שומע את מה שאני אומרת. הוא היום אחד המדענים הגדולים בעולם. אגלה לך סוד נוסף — אפרים עמד לקבל גם פרס נובל

הנשיא לשעבר קציר ליד מיטת אשתו

אילו הייתי צריכה לחיות את חיי מחדש — הייתי נישאת שוב לאפרים. את הופכת לידו למלכה"

היילים שהיו צועקים. נינה נינה! אני גם לא מצטערת על חלוקת חונרות הפלייבוי לחיילים, למרות כל הרעש שקם סביבי זה. דבר שגרם להרבה עוגמתנפש לאפרים. בסך הכל זה היה רעיון שהועלה עליידי קציר תרבות. ואני הסכמתי לו. "צירתי בבית הנשיא את שבוע הילד. דבר שנמשך עד יום.

בישראל זה תפקיד הרבה יותר חשוב. היא היתה מצלצלת אלינו הביתה ערב ערב. ומנסה ליצנע אותנו להסכים לקבל את מישרת נשיא המדינה. "כך הוא איבד את הסיכוי לקבל את פרס נובל. אבל אני מאושרת שהוא קיבל השנה פרס חשוב יותר.

אוהבת לצחוק

אני חושבת שהייתי אשת נשיא טובה. בסך הכול זה היה פרק יפה בחיי. יש לי ממנו זיכרונות יפים שהייתי רוצה שהילדים והנכדים שלי יידעו עליהם: על אוסף של עוגות

אפרים ונינה קציר במישכון הנשיא

התקופה היפה בחיי

היא שהעירה אותי. והיא אמרה לי: גברת קציר. אני רואה שאת אשת העולם הגדול. יש לי קשקשים. אולי יש לך תרופה בשבילי? "האמיני לי שזה לא הרגיו אותי. זה היה כליכך מצחיק. ואני כליכך אוהבת לצחוק."

אבל! היא אומרת פתאום. "עיוני את הסיפורים האלה. בואי ואספר לך סיפור מצחיק: באופן קבוע יש אחות תורנית ליד מיטתי בלילות. אתמול ישנתי. ופיתאום אני שומעת מישהו קוראת: נינה. נינה! התעוררתי בתהלה. לא הבנתי מה קורה. אז ראיתי שהאחות

נינה קציר בביתה ברחובות. אני אוהבת את אפרים!"

אפרים קציר בבית החולים

הוא עמד לקבל את פרס נובל — אבל גולדה אמרה שלהיות נשיא זה יותר מכובד"

עם לימודי האנגלית בצורה מעניינת. תוך כדי משחק ושירה. זה פשוט המיקצוע שלי. אפרים שלח אותי להרוויח כסף בשבילו — אם כבר ללמד אז למה לא עם הר מור. כיום יש תערוכות קבועות הנערכות עליידי משרד החינוך.

שאספנו מניסים הגרות בסביבות העיר צפת. על לילות כשהגיע מישלוח גדול של עוגות ושיקולדים. כשאני הסתור בבתי בין הנהגים הישנים ושמת ליד כל אחד מהם עוגה. בלי שהוא התעורר ויעלה בדעתו מי הביא לו את העוגה הטריה למשאית: על משאיות של

בריוק באותה תקופה שגולדה החליטה שהוא יהיה הנשיא של מדינת ישראל. ברגע שזה פורסם בעולם. הגיע עליה אליו שהודיע לנו שאם אפרים יהיה נשיא. הוא לא יוכל לקבל את הפרס. "כשסיפר אפרים את הסיפור לגולי דה. היא הודיעה לו שלהיות נשיא